

виждаше нѣщо, пей никакъ ся нехвищаше вѣрж, че майка ѿ ще бѣде жива! Това ся виждаше отъ нейно-то пълно хубаво лице, кое на время за-чървено грѣеше отъ радость, а на времени, замислена поблѣдняваше.

Врата-та ся хлопна. Приблѣднелый старецъ наедно съ Стоенчя, подпрянь съ сопичкж-тж си, бързо, бързо иде камто Жельови; студентъ потъ побиваше старческо-то му лице, кога поглѣдна, че нѣма никой да го посрѣщне, освѣнь Желе и Никола, никого той не вижда изъ двора; вѣтрѣ тихо. Ж. и Н. станахж на крака, сторихж му мѣсто и го поканихж да сѣдне.

— Добрѣ дошле, изрече той съ присѣкнхть гласъ.

И изново сълзы потекохж изъ подпухналы-тѣ неговы очи; смъртна сѣнка покры лице-то му; очи притъмнѣхж, крака му ся растринерахж и той по-скоро сѣдна на еднж отъ възглавницы-тѣ, до него и Стоенчо: сичкы тъжно мълчахж. Д. Иванъ чакаше, глѣдаше гы нѣмо въ устж-тж, кога ще произнесхть дума, коя трѣбаше отново съ ядъ да налѣе сърдце му и да поднови ранж-тж му, или да чуе радость, коя изведнѣжъ да му отнеме сичкы-тѣ тѣготы, дѣто отъ толкосъ дни, тѣй тѣжатъ на неговж-тж старость.